

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Mirissimum odium honoris Sanctæ cuiusdam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

tos, vel exhibendos tamquam hydram fugerunt. S. Ambrosius adeò abhorruit ab Episcopali dignitate, ut etiam præ ea infamiam ambiret. Siquidem, cum famæ abiectio, lupas domum adduci curavit, ne in Episcopum eligeretur, ut ex antiquis monumentis confirmat Cardinalis Baronius, quod cur commenti, tantò post damnarit Sepulveda, non satis perspicio. Multi sanè ius ad famam & honorem cum laude abiecerunt, quando ad se in despicentia sui firmandos, scelera, quæ premere facile erat, orbi universo publica esse voluerunt. Quæ res æternà cum laude à Sanctis viris & Ecclesiæ luminibus præstata clarissimis historijs potest doceri. Quin sunt, qui Ecclesiæ annuente iuri famæ suæ renunciant. Quid quòd sæpe aliquis non modò honorem suum ac famam sine culpa negligit, sed etiam conculcare ac profcindere obligatur? Nam si per calumniam violavit alterius non admodum disparis famam, nec potest, nisi cum retractatione in probrum suum cedente maculam alteri immisam eluere, omnino debet cum probro suo alterum præstare indemnem: quod facere nullo modo posset, nisi honoris & famæ dominus esset. Quamvis enim culpa esse possit, famam sine causa prodigere (sicut & bona fortuna cetera, quorum domini sumus) tamen ea prodigalitate, ius alterius, (ac ne communitatis quidem) non violatur, nisi quando quis famam suam, vel honorem speciali vinculo alijs obstrictam habet; ita ut, eum honore ipsius & fama, honor quoque & fama communitatis implicetur. Talis enim contra iustitiam, famam suam negligit; non quia famam aut honorem suum, quorum erat dominus, negligit; sed quia alienam famam suæ innexam, & ius ad alienum honorem cum suo coniunctum iniuria affecit. Quo pacto cavendum est Religiosis, ne in Religionis suæ, & Clericis, ne in Ecclesiæ præiudicium famam suam profligent, faciantque *nomen Dei blasphemari inter gentes*. Quod periculum abfuit in Ambrosio, in S. Francisco, & alijs Sanctis, qui circumspectè aliquid fecerunt, ut se, non Ordinem, aut Ecclesiam contemptibiles facerent. Quamvis nec Deus permittit, ut ex eorum submissione, aliqua in Sanctos nota redundaret. Enimverò ea ipsa nota, postquam vnde orta sit patuit, in magnam gloriam cessit.

VII.

Quis Simeonem Salum, quis Iacoponum non laudat, qui se
stultos

Baron. Anno
Christi 374.
Sepulveda
ep. 49.

Rom 2 24.

Aultos fixerunt, vt contemnerentur? Enimuerò talia dixerunt, vel etiam fecerunt, vt possent, plus quàm fatui haberi. Nimirum, que stulta sunt mundi elegit Deus, vt confundat sapientes. Omittam 1. Cor. 1. 27° Simeonis Sali sales, neque repetam Iacoponi lepôres, obuia sunt hæc; illud mirabile est, & meritò omnes ad sui contemptum pro- uocat, quod narrauit S. Basilius episcopus dicens: Fuit in quodã mo- nasterio feminarum virgo quadam, qua stultam esse ac demonem habe- re se simulabat: qua usq; ad eò ab omnibus alijs pro errore habebatur, ita vt nec cibum quidem cum eà caperent. Talem siquidem elegerat vi- tam, vt à coquina numquam recedens, totius illic ministerij impletet of- ficiu: & erat secundùm vulgare prouerbium, vniuersa domus spon- gia, impletum à se rebus probans, quod sanctis libris scriptum legimus: Siquis, inquit, ex vobis putat se esse sapientem in hoc mundo, sit stultus, vt sapiens fiat. Hac igitur inuolutum pannus habens caput, ita quoque in omnibus seruebat; cetera autem virgines tonsa cucullis cooperiuntur. Nulla aliquando potuit hanc de quadringentis virginibus videre man- ducantem, numquam per omne euum suum sedit ad mensam. A nul- la vel modicam partem panis accepit, micæ tantùm detergens ipsarum mensarum, & abluens ollas, his solis alimonijs contenta vivebat. Nul- li vmquam fecit iniuriam: nulla ipsius murmur audiuit: nulli aut pa- rum, aut satis locuta est vmquam. Et certè cùm ab omnibus cadere- tur, cum omnium odio viueret, maledicta omnium sustineret, sancto Pyotero, cui hoc vocabulum erat, probatissimo viro, semperq; in deser- to viuenti asstitit angelus Domini quadam die sedenti in loco Porphyrite, affatusq; est his verbis: Cur, inquit, grande aliquid esse te credis, vt sanctus & in huiusmodi degens loco? Vis videre mulierem te sanctiorem? Vade ad Tabennesiotarum monasterium feminarum, & vnã ex ipsis illic inuenies habentem in capite coronam, ipsamq; cognosce te esse melio- rem. Qua dum contra tantum populum sola diebus ac noctibus pugnat, cor ipsius à Deo numquam recessit, tu autem vno in loco residens, neq; quòquam aliquando progrediens, per omnes vrbes animo & cogitatione vagaris. Statimq; ad supradictum monasterium venit, & magistros fratrum rogauit, vt introducerent eum ad habitaculum feminarum. Quem mox illi, vt virum non solùm vitã gloriosum, verum etiam & prouectioris ætatis, cum fiducia grandi introduci fecerunt. Ingressus autem, omnes sorores desiderauit inspicere: inter quas solam, propter

M m 2

quam.

Palladius
cap. 41. & 42.
Heribert.
Rosveid. l. 5.
de Vitis PP.
libell. 13. n. 19.

quam venerat, non videbat. Ait autem ad postremum: Omnes, inquit, mihi adducite, deesse mihi videtur aliqua. Dicunt: Vnam, inquit, stultam habemus intrinsecus in coquina. Sic enim eas, quae à demone vexantur, appellant. At ille; Exhibete, inquit, ad me ipsam quoque, ut eam videam. Quo audito, supra memoratam vocare ceperunt. Quae cum nollet audire, sentiens, ut credo, aliquid aut fortassis hoc ipsum diuinam reuelatione cognoscens, dicunt ei: Sanctus Pyoterius te videre desiderat, erat enim vir fama ac nominis grandis. Cumq; ad eum fuisset exhibitus, vidissetq; panno frontem ipsius involutam, proiecit se ad pedes ipsius dicens: Benedic me, inquit. Quod rursus ad illius pedes tunc & ipsa fecit, ac dixit: Tu me benedic, Domine. Omnes sorores obstupuerunt simul, dicentes: Noli, abba, talem iniuriam sustinere; fatua est enim ista, quam cernis. Et Sanctus Pyoterius hoc ipsis omnibus ait: Vos, inquit, estis fatua; nam haec & vestra & mea est. Amma. Hoc enim in ea vocant illi feminas spirituales, & deprecor, Deum, ait, ut dignus ipsa in die iudicij merear inueniri. Quo audito, omnes simul ad pedes ipsius prociderunt, singula varia ei peccata propria confitentes. Alia enim abluens sordes catini supra eam se fuisse dicebat: alia vero colaphis eam à se verberatam saepe memorabat: alia naves ipsius sinapi impletas à se esse deslebat: cetera quoque diuersas referebant se ei iniurias irrogasse. Pro quibus omnibus Sanctus ille fuis Deo precibus egressus est. Post paucos autem dies non ferens illa tantam sui gloriam, tantoq; se nolens sororum honore cumulari, grauariq; se credens excusationibus singularum, egressa est de monasterio illo occultè, & quò ierit, in quem se miserit locum, vel quo sine defecerit, ad nullius potuit notitiam peruenire.

VIII.

Nimirum honore digni, dum honorem fugiunt ipsa humilitate honorem ornant, quemadmodum alij factu ac superbia decorant dignitatem. Appositè S. Bernardus, *Humilitas*, inquit, *in honore, honor est ipsius honoris, & dignitas dignitatis. Omnis dignitas ipso dignitatis nomine indigna est, si humilia dedignatur. Si egregius es, esto tamen de grege: si omnibus praes, non dedigneris subesse.* Sagittam quò altius volumus in caelum iaculari, eò profundius aduersus terram in arcu deducimus; ita ille animam suam sublimissime super astra promouebit, qui eam nouit in terris vehementissime deprimere. Quis Regum Principumue Francisco altius se

se in

Bern. ferm.
34. in Cantic.